

25. Mossbelupen hydda.

(Charlotte Berger.)

Andante.

I. P. Berger.

Moss - be - lu - pen hyd - da står vid Hec - las

fot, Hö - ga gru - nur skyd - da den mot

stor - mens hot. Men där - in - ne, sorgs - na

min - ne stor - mens hand en ros bröt av, Än på

strand vi fin - na kors på J - das grav.

2. Alfred, skön som våren,
Drog till fjärran land.
Blek, med spridda håren,
Ida grät på strand.
Gå att strida, glöm ej Ida,
Hennes kärlek, hennes tro!
Sorgligt skall hon bida
Återkomstens ro.

4. Snart från bleka kinden
Blomman vek sin kos.
Så av Siroscvinden
Härjas Söderns ros.
Tårfullt öga, mot det höga,
Fåfängt följde hjärtats bön,
Trohet batar föga,
Sveket blir dess lön.

3. Året slöt sin bana
Tvenne gånger om,
Saknad blev en vana,
Ingen Alfred kom.
Van att lida, stackars Ida
Dolde smärtan för sin far,
Kraft att ensam strida
Ån dess hjärta har.

5. Enda dotterns smärta
Rör den gamles bröst,
Ömt hans fadershjärta
Skyndar att ge tröst:
Sörj ej Ida, till din sida
Snart jag Alfred återför
Blott för dig jag vida
Bort en vallfart gör.

6. Ida gick till stranden
Lik en enslig hamn,
Ritade i sanden
Månget älskat namn.
Morgondimma, middagstimma,
Suckande hon andas här;
Månens bleka strimma
Finner henne där.

7. Skyhögt böljan svallar
Över havets bryn,
Åskan rysligt knallar,
Blixten delar skyn;
Skepp förstöras, nödrop höras,
Vraken slungas emot land,
Och av vågen föras
Många upp på strand.

8. Av förtvivlan slagen
Ida såg sin far;
Redan skumt för dagen
Gubbens öga var:
"Dödsminuten är förfluten
Döden redan kallar mig,
Alfreds tro är bruten,
Han har svikit dig."

9. Nu sin hand han lade
I sin dotters hand,
Ett farväl han sade,
Gick till fridens land;
Döden svingar, mörka vingar,
Nu ett hemskt, ett smärtans ljud,
Samma ängel bringar
Idas själ till Gud.

10. (Lika med 1:sta versen.)